

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593300112.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Den Eneste, jeg kunde tale med, ikke af virkelig Fortrolighed, men af Vane til at tale, var Sophie. Det var den uheldigste Slags Fortrolighed, fordi hun erfarede Noget, men ikke Alt, og allermindst det Vigtigste, Motiverne til mine Tanker og Planer. Hun sagde, at hun forstod mig meget godt, meget bedre, end jeg antog. Hun vidste godt, at jeg var ærgjerrig og vilde frem i Verden, og det var jo ingen Skade, det var tvertimod meget honnet. En eneste Gang rørte hun paany - det var en Aften i Tasmørke - ved den gamle Gjenstand. Hun sagde: »Husker Du endnu, at der var Nogen, Du var forelsket i, eller har Du 72 glemt det?« - Jeg svarede: »Tal ikke derom, Sophie, det glemmer jeg aldrig.« - »Naa, sagde hun, saa er der jo Ingenting i Veien; gaa da til Høiskolen; bliv Officier; hun finder sig saamæn nok i at blive Lieutenantsfrue, indtil Du bliver Capitain.«